

otázka, zda věci, o něž jde, byly příslušenstvím pivovaru těšínského, který jest na území republiky Polské, neboť zákon ze dne 12. srpna 1921, čís. 354 sb. z. a n. nerozeznává a týká se všeho majetku bez rozdílu, tedy i případného příslušenství nemovitosti, ležící v republice Polské. Není proto třeba zabývatí se výtkou dovolatelovou, že odvolací soud nesprávně věc posoudil uznáv, že věci, o něž jde, nejsou příslušenstvím pivovaru. Není odůvodněná ani další výtka nesprávného právního posouzení. K nabytí vlastnictví podle § 1 zákona ze dne 12. srpna 1921 čís. 354 sb. z. a n. není potřebí, jak dovolatel míní, i odevzdání věci podle § 425 obč. zák. Řečeným zákonem stanoven byl nový samostatný originerní způsob nabytí vlastnictví, odlišný od prostředecného nabývání vlastnictví podle hlavy páté obecného občanského zákona a k nabytí vlastnictví stačí jen skutečnosti, na něž řečený zákon nabytí váže. Na tom nemění nic, že zákon v § 4 a 5 má ustanovení o vkladní listině a o vkladu vlastnického práva pro československý stát do pozemkové knihy k nemovitostem. Nabytí vlastnictví tu na vkladu práva vlastnického (§ 431 obč. zák.) nezávisí, nýbrž vklad nařízený § 5 citovaného zákona jest jen důsledkem nabytí práva vlastnického čsl. státem. To vyplývá z ustanovení § 5, že ke knihovnímu vkladu postačí poukaz na zákon, a nebylo proto třeba listiny podle § 26 knihovního zákona; předpisy zákona o vkladu mají za účel uvéstí stav knihovní v soulas se skutečným stavem (viz čís. 4512 sb. n. s.). Soud odvolací rovněž nepochybil, maje za to, že se dovolatel nestal vlastníkem sporných věcí tím, že, jak tvrdí, je koupil 22. června 1920 od pivovaru těšínského, zastoupeného jeho správcem Sch-em, při čemž jest nerozhodná otázka, zda prodej byl schválen vnucenou správou těšínského pivovaru zavedenou Polskou republikou, neboť Sch. a řečená vnucená správa nemohly jednati s právním účinkem za československý stát. Dovolatel z tvrzené koupě nemůže dovozovati proti žalobě obranu podle ustanovení § 8 citovaného zákona, neboť tím se nestal jako bezelstný držitel podle platných předpisů vlastníkem; citovaný paragraf lze vztahovati jen na ustanovení § 367 obč. zák., kde bezelstný držitel stává se vlastníkem; třebaže zcizitel neměl vlastnictví, jak plyne jasně z důvodové zprávy ústavního výboru a právního výboru poslanecké sněmovny o vládním návrhu zákona (tisk poslanecké sněmovny čís. 2816); tvrzená koupě však nespádá pod žádný případ § 367 obč. zák.

Čís. 11847.

Je zmatkem podle § 41 (2) písm. g) zákona ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n., nevyslechly-li nižší soudy před rozhodnutím podle § 126 nesp. říz. nikoho z účastníků.

(Rozh. ze dne 2. září 1932, R I 336/32.)

Pozůstalostní soud poukázal dědice přihlásivší se ze závěti, by vystoupili žalobou proti dědicům, přihlásivším se ze zákona. Rekursní soud poukázal dědice ze zákona, by vystoupili žalobou proti jednomu z dědiců, přihlásivších se ze závěti.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a vrátil věc soudu první stolice, by, doplně řízení, znovu rozhodl.

Důvody:

Soudy nižších stolic učinily o odporujících si dědických přihláškách jednak z posledního pořízení, jednak ze zákona rozhodnutí podle ustanovení § 126 nesporného patentu a odkázal soud první stolice dědice přihlásivší se z posledního pořízení, by vystoupili žalobou proti dědicům přihlásivším se ze zákona, kdežto soud rekursní změnil usnesení to v ten rozum, že odkázal dědice ze zákona, by vystoupili žalobou jen proti jedinému z dědiců z posledního pořízení Dr. Arnoštu S-ovi. Před rozhodnutím však nižší soudy nikoho z účastníků nevyslechly, ač § 126 nesporného patentu výslovně přikazuje slyšení obou stran. V tom, že příkazu toho nebylo dbáno, jest podle ustanovení § 41 odst. (2) písm. g) zákona ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n., zmatečnost, již dbáti jest podle odst. (4) téhož paragrafu z úřadu; tohoto zákona užití jest na souzený případ, ježto, vyhlášen byv 1. července 1931, vešel v účinnost dne 1. listopadu 1931, totiž před usnesením soudu první stolice (§ 61 cit. zák.) a platí i pro pokračování v řízení ve věcech již projednávaných (§ 60 zák.).

Čís. 11848.

Na základě smíru, jenž obsahuje jen dlužníkovu prohlášení, že se zavazuje zaplatiti věřiteli určitou částku a provésti na svých nemovitostech poznámku pořadí, neobsahuje však zřízení zástavního práva pro tuto částku na dlužníkových nemovitostech po rozumu § 449 obč. zák., nemůže býti povolen ani vklad ani knihovní záznam zástavního práva.

K tomu, zda vyhovuje knihovní žádost náležitostí § 94 čís. 1 až 4 knih. zák., jest rekursnímu soudu, došla-li věc k němu přípustným rekurssem, přihlížeti z úřadu.

(Rozh. ze dne 2. září 1932, R I 545/32.)

Na základě soudního smíru ze dne 10. listopadu 1931 povolil soud první stolice k žádosti Antonína R-a na nemovitosti náležející Juliu H-ovi, žadateli vklad zástavního práva pro jeho pohledávku v poznamenaném pořadí. Rekursní soud zamítl žádost Antonína R-a. Důvody: Napadeným usnesením byl vklad zástavního práva povolen přes to, že dne 8. března 1932 bylo o jmění Julia H-a zahájeno a též knihovně poznamenáno vyrovnací řízení. Rekurs proti tomu je důvodný a bylo mu proto vyhověno. Rekurent se sice mýlí, tvrdě, že vklad byl povolen cestou exekuční, a máje tedy za to, že byl porušen předpis § 12 vyr. ř., neboť v projednávaném případě jde o podání a o vyřízení žádosti knihovní, ale vklad zástavního práva v poznamenaném pořadí přes to neměl býti povolen, ježto nebyla s výměrem o poznámce pořadí předložena vkladná listina vyhovující § 94 čís. 3 knih. zák., žádaný vklad odůvodňující. Předloženým vyhotovením soudního smíru bylo jen pro-